

Saskaņai jābūt ar dūrēm!

"Saskaņas centra" lideri Nils Ušakovs un Jānis Urbanovičs gatavi gāzt riņķi mašīnas, tā viņi teikuši intervijā PBK

"Ja mūs uzmetīs — mēs būsīm pirmie, kas izies ielās. Un mēs neaprobežosimies tikai ar gājienu. Ja visi mūsu pūliņi izrādīsies veltīgi, es pats iešu — mēs ar Nilu Ušakovu par to jau vienojāmies — un apgāzīsim pirmo automašīnu," tā Pirmā Baltijas kanāla ēterā teica Saeimas "Saskaņas centra" frakcijas priekšsēdētājs Jānis Urbanovičs. Tāda bija viņa atbilde uz jautājumu par to, kas notiks, ja pēc vēlēšanām netiks izdarīts kaut vai pussolis preti krievvalodīgajiem iedzīvotājiem...

"Tava avīze" uzskatīja par nepieciešamu nopublicēt izvilkumu no "Saskaņas centra" priekšsēdētāja Nila Ušakova un viņa vietnieka Jāņa Urbanoviča intervijas stenogrammas populārā autorraidījumā "No citas puses" vadītājam Andrejam Voroncovam.

Andrejs Voroncovs (A.V.) — Kādēļ Latvijā pirms vēlēšanām pastiprinās nacionālā cīņa: visi uzreiz atceras, ka ir latviešu partijas, krievu partijas... Uzrodas radikāli noskaņotas personības — tādas kā Aleksandrs Kiršteins vai Ilmārs Ančāns, un sāk stāstīt par to, cik slikti klājas latviešiem, un cik labi — krievu okupantiem. Kādēļ nacionālais jautājums vienmēr ir noteicošais?

Nils Ušakovs (N.U.) — Tādēļ, ka valsts pēdējos 15 gadus kultivē atbilstošu attieksmi pret krievvalodīgajiem iedzīvotājiem. Latviešu partijām un, diemžēl, daļai latviešu vēlētāju risināt savas problēmas uz krievvalodīgo rēķina — tas ir dabiski. Tādēļ Ilmārs Ančāns ir gatavs rīkot pie pieminēkļa Rīgas Atbrīvotājiem piketu, kas veltīts okupācijai. Lai gan labāk — būtu viņš normāli strādājis Jūrmalas domē un nebūtu tualetē ņēmis kukuļus, nevis vazājes ap pieminēkli Rīgas Atbrīvotājiem, kas ir svēta vieta 40% Latvijas iedzīvotāju un vairākumam galvaspilsētas iedzīvotāju! Ja pie Brīvības pieminēkļa aizliedza veikt strīdīgas akcijas, tad kādēļ gan analogisku lēmumu nevar pieņemt Rīgas Atbrīvotāju pieminēkļa sakarā? Izņemot tās, kurās piedalās veterāni.

Šobrīd mēs ejam visgrūtāko ceļu, un mēs to lieliski saprotam. Mēs maksimāli satvinām visas nacionālās grupas, kas vien Latvijā ir. Jo bez tā nebūs mūsdienīgas, pārtikušas, paēdušas Latvijas.

Nils Ušakovs

A.V. — Jāni, ko Tu domā šajā sakarā?

Jānis Urbanovičs (J.U.) — Es piekrītu Nilam. Pilnīgi identiski gan krievus, gan latviešus māna politiķi, kuri uzņēmušies tiesības runāt visu krievu un visu latviešu vārdā. Un tas tikai pasliktina situāciju — viņi aicina neko nedarīt, bet tikai ienīst. Nabaga latviešus, kuri saņem mazas pensijas, izmanto, uzrīdot viņus krieviem. Bet krieviem saka — mēs par jums atriebsimies, jūs varat mierīgi sēdēt un neko nedarīt: nevajag ne naturalizēties, ne

meklēt kaut kādus personīgās attīstības ceļus. Un tā cilvēkus māna jau gandrīz 20 gadus. Cilvēki notic — un tas ir izdevīgi.

A.V. — No faktu konstatācijas jau metas nelabi. Visi saka — situācija pasliktinās. Jūs sakāt, ka to var uzlabot. Kādu izeju jūs redzat?

J.U. — Es tiekos ar cilvēkiem Kurzemē — vislatviskākajā Latvijas reģionā. Auditorija gaida, ka ieradīsies kāds budjonovietis ar zobenu rokās un uz vietas visus krievus noslaktēs. Es viņiem saku: "Lūk, jūs mēģināt krievus un Krieviju padarīt par saviem asins ienaidniekiem uz visu mūžu. Kur slēpjas iemesls?" Visu to izanalizējam un nonākam pie tā, ka visi — pensionāri un jaunie biznesmeņi — saka: ja Latvija grib attīstīties, grib būt bagāta valsts, tai jāizmanto savs ģeogrāfiskais stāvoklis. Bez politiskajām attiecībām ar Krieviju un NVS, kas ir labas un pastāvīgi uzlabojas, Latvija nevarēs konkurēt pat ar lietuviešiem un igauņiem. Eiropieši var dot finansējumu ceļu būvei Latvijā vai cietumu remontam, bet viņi nerādīs sev šeit konkurentus. Bet tas nozīmē, ka mēs vienmēr dzīvosim pusbadā — kamēr paši nebūsīm sapratuši, ka mums ir daudz priekšrocību. Ja latvieši un krievi vienosies, tad vairāk nebūs svarīgi, kas sēž Maskavā, Briselē vai Vašingtonā. Latvijā ieplūdis investīcijas, tiks radītas darbavietas.

Un cilvēki atbild — tad jau mēs krieviem to pilsonību piesiešim mājās. Un mēs ceram, ka kādu procentu gan latviešu, gan krievu mēs no nacionālā bezdibeņa tomēr atvilksim nost.

A.V. — Labi, jūs runājat par saskaņu. Bet pēdējo gadu laikā ir izveidojusies noteikta krievu cilvēku grupa, kura uzskata, ka ar pārliecinātības metodi neko nevar panākt... Ka saskaņu panākt nav iespējams. Un aizvien biežāk nāk prātā Maķedonijas variants,

Gan latviešiem, gan krieviem rodas izpratne par to, ka viņi kļuvuši par maiņas naudu šajā spēlē. Vienu barikādi uzrīda otrai, bet tajā pašā laikā rokas viņu kabatās... Tas ir acīmredzami. Valsts īpašumu zog, bet sabiedrību piespiež noskaidrot, kurš šajos karos uzvarējis.

Jānis Urbanovičs

kad albāņi ar skarbām metodēm aizstāvēja savas tiesības uz valodu, uz izglītību dzimtajā valodā... Francijas iedzīvotāji savas tiesības izcīnīja, apgāžot un aizdedzinot automašīnas... Vai nenonāksim līdz nežēlīgam un Latvijai netipiskam problēmas risinājumam?

J.U. — Mēs esam pārliecināti, ka situācija mainās — vairs nav šā nacionālisma, un ir nogurums... Gan latviešiem, gan krieviem rodas izpratne par to, ka viņi kļuvuši par maiņas naudu šajā spēlē. Vienu barikādi uzrīda otrai, bet tajā pašā laikā rokas viņu kabatās... Tas ir acīmredzami. Valsts īpašumu zog, bet sabiedrību piespiež noskaidrot, kurš šajos karos uzvarējis.

Pat, ja mums uzreiz neizdosies iet saskaņas ceļu, agri vai vēl, mēs tik un tā uz tā nostāsimies un iesim. Agri vai vēl mēs neizbēgami vienosimies...

Bet ja mūs uzmetīs — mēs būsīm pirmie, kas izies ielās. Un mēs neaprobežosimies tikai ar gājienu. Ja visi mūsu pūliņi būs velti, es pats iešu — mēs jau ar Nilu par to esam vienojušies — un apgāzīsim pirmo automašīnu, kas gadīsies mums ceļā.

N.U. — Mums ar Jāni apgāzt mašīnu nebūs grūti... Mēs esam atbildīgi to cilvēku priekšā, kuri stāv aiz mums, mūsu vēlētāju priekšā, kuriem mums jāskatās acīs. Ne jau mūs uzmet — to mēs kaut kā pārdzīvot; uzmet cilvēkus, kuri mums noticēja.

A.V. — Ceru, ka līdz automašīnu apgāšanai lieta nenonāks... Vai vismaz apgāztā mašīna nebūs manējā... Protams, tas ir joks... Diemžēl ļoti maz politiķu apjēdz, ka globālajā pasaulē iekšējā konfrontācija nav vajadzīga... Varbūt jūs vēlreiz pateiksiet mūsu skatītājiem, kādu jūs redzat nacionālā jautājuma risinājumu?

N.U. — To jau es teicu, un Jānis arī... Šobrīd mēs ejam visgrūtāko ceļu, un mēs to lieliski saprotam. Mēs maksimāli satvinām visas nacionālās grupas, kas vien Latvijā ir. Jo bez tā nebūs mūsdienīgas, pārtikušas, paēdušas Latvijas. Bez nacionālo problēmu risinājuma pensionāri nesaņems pienācīga līmeņa pensijas, bet studenti nesaņems kvalitatīvu bezmaksas izglītību. Bez nacionālās problēmas atrisināšanas mūsdienu Latvijā tas nav iespējams.

Mēs ejam grūtu ceļu. Bet tādu ceļu mēs esam izvēlējušies, jo uzskatām, ka citu iespēju nebūs.

J.U. — Latviešiem un krieviem jāatrod kopīgas dzīves formula. Galvenais pamats — mēs viens bez otra neizdzīvosim, citādi mūsu sadrumstalotību izmantos konkurentvalstis. Otrkārt — mums jāsaprot, ka esam viens otram vajadzīgi, mēs nevaram piespiest viens otru milēt, bet katram jāpaspēr, ja ne solis, tad kaut vai pussolis preti viens otram. Es zinu, cik daudz netaisnības pastāv, es zinu, cik daudz reizes piekrāpti Latvijas krievi. Ir daudz dažādu aizvainojumu, un tas ir jārisina. Bet galvenais mērķis — panākt monolītu sabiedrību. Jāpanāk visiem un katram normālus sociālekonomiskos apstākļus. Bet bez normāla klimata valstī tas nav iespējams. Citādi mēs niks, būsīm visnabadzīgākie ne tikai Eiropā, bet daudz plašākā nozīmē.